

sigtighedsregler, man maa tage ved Behandlingen af de foreløbige Love. Jeg skal nu ikke her give nogen Fremstilling af den Maade, hvorpaa disse Behandlinger ere skete fra 1853 indtil vore Dage, saa meget mindre, som hele Udvalget mødes i Ønsket om at skaffe den foreløbige Lov af 29de April 1898 ud af Verden.

Motiverne til dette Ønske ere forskellige fra Udvalgets forskellige Sider. Et Mindretal i Udvalget vil ikke, fordi det slutter sig til Udvalgets Indstilling og foreslaar, at Lovforslaget skal nægtes Overgang til 3dje Behandling, dermed tilkendegive nogen Misbilligelse, hverken af den foreløbige Lov som saadan eller af det Tidspunkt, fra hvilket den er bleven udstedt. Udvalgets Flertal har imidlertid ikke kunnet være ganske uberørt af disse 2 Hensyn. Med Hensyn til Tidspunktet for den foreløbige Lovs Udstedelse kan det næppe nægtes, at der i de Bemærkninger, som ledsage Lovforslaget, findes nogle Oplysninger af ganske ejendommelig Beskaffenhed. I disse Bemærkninger staar der, at det var de Forviklinger, som i det afvigte Foraar opstod mellem Kongeriget Spanien og de forenede nordamerikanske Fristater, som bevirkede, at Ministeriet gav sig til at undersøge, om vor Lovgivning var af en saadan Natur, at Statens Neutralitet ikke udsattes for Fare ved Foretagender fra enkelte Undersaatters Side. Denne Undersøgelse førte saa til, at Ministeriet saa, at siden Krigen mellem de nordamerikanske Nord- og Syd-stater og siden Alabamasagen vare de Fordringer, som maatte stilles til neutrale Stater, blevne skærpede, og at vor Lovgivning ikke var tilfredsstillende paa dette Punkt, hvilket med andre Ord vilde sige, at man i over en Menneskealder her i Danmark har forsømt at gøre, hvad man kunde, for ikke at bringe Statens Sikkerhed i Fare under Krige mellem andre Stater. Et skarper Mistillidsvotum har Højre næppe nogen Sinde faaet hverken fra Venstre eller Socialdemokrater end det Mistillidsvotum, som den højtærede Minister giver de vekslende Højre-regeringer gennem disse Bemærkninger til Lovforslaget. Thi Ministeren skriver jo indirekte i sine Bemærkninger, at de forskellige Højreministerier i 30 Aar have forsømt at udfylde et Hul i vor Lovgivning, som er saa betydeligt, at det uafslædeligt sætter Statens Sikkerhed i Fare.

Til denne ganske sonderknusende Kritik fra Ministerens Side over den Maade, hvorpaa Landet hidtil er blevet styret, har Udvalgets Flertal intet at føje. Den højtærede Minister har jo fuldstændig pulveriseret en-

hver Formodning om, at man i det nuværende, og i de foregaaende Ministerier har regeret paa en saadan Maade, at man har taget tilstrækkeligt Hensyn til Statens Sikkerhed. I øvrigt takker jeg den højtærede Minister for det, han saaledes skriver i sine Bemærkninger, idet jeg gaar ud fra, at det er skrevet med Hensigt og bevidst, og under alle Omstændigheder kan jeg love den højtærede Minister Folketingets Flertals Hjælp til nu at faa dette Hul i Lovgivningen udfyldt. Men det er ikke en Gang nok med det, som den højtærede Minister har skrevet om Desavouering af sine Partifæller; den højtærede Minister har ogsaa desavoueret den mundtlig Ministeren har i Rigsdagen henvist til, at dette Lovforslag er udarbejdet under Henblik til den engelske Foreign enlistment act. Denne engelske Lov blev vedtagen i 1870. Den blev da jaget igennem Parlamentet af Hensyn til den fransk-tyske Krig, fordi det engelske Parlament og den engelske Regering fandt, at det var af højeste Vigtighed, at den indre Neutralitetslovgivning ikke paa noget Punkt udsatte Statens Sikkerhed for Fare. Ministeren har altsaa mundtlig i Rigsdagen oplyst os om, at man ikke alene i 1870 har overset, hvad der tildrog sig i England for at sikre den engelske Stats Neutralitet, men at man ogsaa i de forløbne 28 Aar har forsømt Lejligheden til ad regelmæssig Vej at skabe en lignende Lovgivning her i Danmark. Det er, som jeg tillod mig at bemærke, den kraftigste Desavouering af den Maade, hvorpaa Landet er blevet styret, der vistnok nogen Sinde er kommen frem i en Rigsdag. Saa sker det mærkelige, at Ministeriet pludselig kommer i Tanke om, at det kan være, at vor indre Neutralitetslovgivning ikke er tilstrækkelig for Statens Sikkerhed. Det sker saa pludseligt, at man slet ikke har Tid til at tale med Rigsdagen om det, men nødvendigvis maa udstede en foreløbig Lov vedrørende dette Emne. Hvad havde nu været rimeligere, end at man havde sammenkaldt Rigsdagen, især da det samtidig viste sig, at der var finansielle Forhold, som laa Regeringen stærkt paa Sinde, saa stærkt, at den tillod sig gennem en provisorisk Bevilling at afholde Udgifter, der gentagne Gange vare nægtede af dette Ting?

Det højtærede Ting vil erindre en Udtalelse, der lød saaledes, at man kunde ikke godt sammenkalde Rigsdagen for de 500,000 Kroners Skyld, som man mente at have Brug for til ekstraordinære militære Udgifter, thi saa vilde Udlandets Opmærksomhed være bleven henledet paa, at vi vare